

תבלין לשלחן שבת

פְּרֻשֶׁת: פְּנֹחַס

עלון מספר: 260

נא לא לקרוא בשעת התפילה וקריאת התורה. העלון טעון גניזה. הלימוד בשבת פי אלף מיום חול.

כניסת השבת:
7:22
יציאת השבת:
8:35
רבנו תם:
9:18
הזמנים לפי אופק היפה

העלון לעלוי נשמת: בכור חי' בן בטי, אברהם זושא בן ר' יהושע, לאה בת ר' יום טוב ליפמאן, מיכאל בן שרה, אלכסנדר בן מרי, לודמילה בת לייב, משה בן זוהרה, יהודה בן שרה, יוסף בן חנה, מנחם שלום בן שמחה, חיים בן אסתר, תמרה בת יעקב - **תנצב"ה.**

ולהבדיל בין החיים למתים, העלון לרפואת: משה בן מזל-טוב פורטונה, משה בן מנדל, נפתלי בן דבורה, סביטלנה צביה בת ברכה, מרי בת חנה - **בתוך שאר חולי עמו ישראל**

נקודה בפְּרֻשֶׁה

שְׁכָר טוֹב לִירָאִיו

"ויקח את יהושע" (כז, כב) קדי להסיר כל ספק, אין המאמר עוסק בפוליטיקה. עקשו, לאחר הקדמה זו, נוכל לגשת אל העקר. לכמה מאמץ, סבורים אתם, איזה מסע שכנוע ידרש, קדי להשיג מראש האופוזיציה הסכמה להתמנות לראשות הממשלה? את מי אפשר יהיה לגייס קדי ללחץ עליו שיאזן לקבל את דין התנועה ולמלא רצון העם, ולשאת בנטל? איזו שאלה ספקעת. הרי הרשם שנוצר הוא, כי גם אם יהיה כרוך בשלשלאות של ברזל, אך אם ירחי שמיץ סכוי, "ינתק את היתרים כאשר ינתק פתיל הנערת בהריחו אש" (שופטים טו-טז) ויזנק קדיסה. ולא רק הוא.

מי אינו חותר, תרתי משמע, למשרה הנעלה! מי לא, חוץ מסני. על מגש של כסף תציעו. לא, תודה. מה, השתגעתי? למה לא? ובכן, פסוק מפרש הוא: "שמים לרום וארץ לעמק, ולב מלכים אין חקר" (משלי כה-ג). ואמרו על כך במקרא (שבת יא): "אם יהיו כל הימים דיו, והקנים קולמוסים, והשמים יריעות, וכל בני האדם סופרים, אין מספיקים לכתב עמק לבו של מושל". פרש רש"י: "שצריך להקדיש תשומת לבו לעניני כלכלה ולעניני מלחמות ולעניני חקיקה, והכל ביום אחד!"

כמה אחריות מטלת על כתפיו, בעניני חוץ ופנים, מדיניות ובטחון, כלכלה ובטחון פנים. לכבות שרפות ולמנע התלקחותן ולהתוות מדיניות ארכת טווח, והוא גם ראש "המוסד" ונחשף לכל הסודות המכוסים העלולים להדיר שנה מעניו של כל אחד, מי צריך את הכאב ראש הזה, הניחוני במנוחה!

האמן את הינק" במשך ארבעים שנה. ועתה, בערב ימיו, מסנה הוא את תלמידו בדבר ה': "קח לך את יהושע בן נון, קחנו בדברים - כלומר, תשכנע אותו שישכים ותעודדו: "אשריך שזכית להנהיג בניו של מקום". "ויקח את יהושע, לקחו בדברים והודיעו מתן שכר פרנסי ישראל לעולם הבא. כנראה, שכעולם הזה אינם רואים רב נחת: "דע שטרקנים הם, סרענים הם" (רש"י).

כך נהגו פרנסי ישראל מאז ומעולם, וידעו מדוע. שאול הקלף נחבא אל הכלים כשבקשו למנותו. רבי יהושע בן פרחיה נשיא ישראל העיד בעצמו: "כל האומר לי עלה לגדלה, אני כופתו ומניחו לפני הארי" (מנחות קט).

כשהיה רב, גדול האמוראים, עולה לבית דינו, היה אומר: "מרוצני מוסר אני עצמי למיתה (בגלל גדל האחריות) ואני מרויח כאן כלום, ואחזר לביתי בידיים ריקות, והלואי שלא אפסיד" (סנהדרין ז:).

הפגיד מקזרטיש, ממלא מקומו ומקשיף מורשתו של הבעל שם טוב הקדוש תלה את פרסומו ועליתו לגדלה בכך שנסע פעם בחל המועד, שלא לצורך גדול.

כשנפטר הצדיק רבי אהרן הגדול מקרלין זצ"ל ואדרת ההנהגה הוטלה על הצדיק רבי שלמה מקרלין זצ"ל, הי"ד, ברח אל הפגיד מזלוטשוב זצ"ל קדי שיתמוך בו בסרובו לעמד בראש הצדה.

כשנפטר הצדיק רבי מרדכי מלכוביץ זצ"ל פרץ וכוח מר בין בנו, הצדיק רבי נתן, לבין גדול התלמידים, הצדיק רבי מיכל: כל אחד טען שעל השני להתמנות, והצדיק רבי ברוך מקזיבוז זצ"ל נדרש להכריע ביניהם.

כשנפטר הצדיק רבי שלמה מרדוקסק זצ"ל התלקח ריב דומה בין בנו, והצדיק רבי חיים מצאנז זצ"ל נדרש להכריע ביניהם. כשנפטר ה"אמרי אמת" מגור זצ"ל חשש בנו, ה"לב שמחה" זצ"ל, שייבקשו למנותו, וברח לחו"ל...

קְשֵׁנְפֵטֶר הַ"לֵּב שְׁמַחָה" הַתְּגַלְעֵ וְכֹחַ בֵּין אֲחִיו, הַפְּנֵי מִנְחָם" זָצ"ל, לִכְנֹן, הַרְבֵּי מַגֹּר, כְּשֶׁכָּל אֶחָד טוֹעֵן שֶׁעַל הַשְּׁנֵי לְהַתְּמִנּוֹת... עוֹד זְכוֹר כְּפֹה הַצָּרְכוֹ גְּדוֹלֵי הַדּוֹר הַקּוֹדֵם לְלַחֵץ וּלְבַקֵּשׁ וּלְשַׁכְנַע אֶת רַבְּנֵי עוֹבְדֵי הַ"סֶּפֶר זָצ"ל, שֵׁאוֹת הַהִתְּמַנּוֹת כְּרַבָּה שֶׁל תֵּל אֲבִיב.

מָה לוֹ וּלְשֶׁרָרָה ז', הֵן מִצָּא כָּל עוֹלָמוֹ בְּתוֹרָה, הִגִּיעַ לְהוֹרָאָה וְהוֹרָה, חֲבֵר אֶת סִפְרוֹ הַסְּפָלָא שֶׁהֲרַעִישׁ אֶת עוֹלָם הַתּוֹרָה "יְבִיעַ אִמְר". מִדּוֹעַ לְהַרְחִיב תְּחוּמֵי אֲחֵרִיּוֹת, כְּשָׂרֹת וְעֲרוּבֵי, גִּטִּין וְקִדּוּשֵׁי, וְעֶשְׂרֹת שַׁעֲרֵי תוֹרָה: "תִּלְמִיד חֲכָם שֶׁבְּעִיר, כָּל עֵינָיו הַעִיר מְטִילִים עָלָיו" (מוֹעֵד קָטָן ו'). וּמִשְׁקַבֵּל עָלָיו, כְּפֹה הַתְּמַסֵּר וְכֹפֶה טָרַח וְגַע, יוֹמָם וְלַיְלָה, בְּלֹא הַפּוּגָה. וְעוֹד זְכוֹר כְּפֹה הַצָּרְכוֹ לְבַקֵּשׁוּ שֵׁאוֹת לְהַגִּישׁ מְעַמְדוֹת לְמִשְׁרַת הָרֵאשׁוֹן לְצִיּוֹן, בְּהַשִּׁיב עֶטְרַת יְהוּדֵי הַמְּזָרְחַר לְתַפְאֲרָתָהּ וְלִמֵּי זְהָרָה! כְּפֹה בְּרַח מִן הַכְּבוֹד וְכֹפֶה רַדְף הַכְּבוֹד אֲחֵרֵי, עַד שֶׁבְּהִלְיוֹתוֹ הִשְׁתַּתְּפוּ כְּמִילִין אִישׁ. וְאַנּוּ עוֹמְדִים וְתוֹהִים: הָרִי אֵין סֶפֶק, הַכְּבוֹד מִחְמִיא, וְהַמְּשָׁרָה

נִקְסַפְתָּ. מִדּוֹעַ נִצְרְכוּ רַבּוֹתֵינוּ לְשַׁכְנַע כֹּה רַב, לְמַסַּע לְחֻצִים מִפְּשֵׁ?

מִשׁוּם שֶׁיִּדְעוּ גְּדֹל הָאֲחֵרִיּוֹת. יִדְעוּ שֶׁיִּתְּבַעוּ מִהֶם דִּין וְחֻשְׁבוֹן עַל כָּל מָה שֶׁיִּרְקוּ יְכוּלִים הֵם לְפַעֵל. אִם יֵשׁ אִיזוֹ שֶׁהִיא עוֹלָה - "רִישָׁא דְרִישָׁף בְּחַמִּימִי" (רִאשֵׁי הָרִאשִׁים, אָבוֹת בְּתֵי הַדִּין, יִתְּבַעוּ וְיִדְוֹנוּ בְּרוֹתְחִין).

וְהֵלֵא הַדְּבָרִים קַל וְחֹמֶר: אִם כָּל רוּעָה צָאן נִדְרָשׁ לְמַסֵּר דִּין וְחֻשְׁבוֹן עַל כָּל כְּבֶשׂ, וּלְגַלּוֹת מִסִּירוֹת כִּי־עַקֵּב אֲבִינוּ - רוּעָה נְפֹשׁוֹת עַל אַחַת כְּפֹה וְכֹפֶה.

וּמִדּוֹעַ נִכְתָּב כָּל זֶה? מִשׁוּם שֵׁאוֹתוֹ תְּפַקִּיד שֶׁנִּשְׂאוֹ מִשָּׁה רַבְּנֵי וְיִהוּשָׁע, שֵׁאוֹל הַמְּלָךְ וְרַבֵּי יְהוֹשָׁע בֶּן פְּרָחִיָּה בְּעַם יִשְׂרָאֵל, נוֹשָׂא כָּל אֵב מִשְׁפָּחָה בְּמִשְׁפָּחָתוֹ. אוֹתָהּ אֲחֵרִיּוֹת, וְיוֹתֵר. כִּי הַמְּלָךְ, כְּכֹלֹת הַכֹּל, אִינוֹ יְכוּל לְפַקֵּחַ עַל כָּל יָלָד בְּעַם, וְאֵלּוֹ הָאֵב נִתְּבַע לְפַקֵּחַ עַל כָּל יָלָד וְיָלָדָה בְּמִשְׁפָּחָתוֹ. וּבְמִיָּחָד, בְּיַחַד, בִּימֵי הַפְּשָׁה אֵלּוֹ! (מַעֲיָן הַשְּׂבִיעַ)

ספור לשבת

השגחה פרטית

ר' משה נ. מאנטוורפן, נהג להתעדכן בדבר מכירות פומביות שנעשות מדי פעם על ידי כונסי נכסים ולהשיג על ידן 'מציאות'. פעם אחת שמע שעומדים לערוך מכירה פומבית על פריטים של מפעל גדול לדגים קפואים, שפשט את הרגל. ר' משה חיפש באותו זמן שולחן משרדי, ובא לבדוק אם ימצא במפעל משהו מתאים.

סדר הדברים במכירות מעין אלו הוא שמספרים כל פריט מתכולת המפעל, ויום לפני המכירה מתקיימים בשטח המפעל סיורים של כל הקונים הפוטנציאליים כשכל אחד מציין לעצמו את המספרים שבהם הוא חפץ, ולמחרת מתקיים מכרז פומבי באולם גדול, בהשתתפות כל הקונים.

ר' משה סייר במפעל, הגיע למקום ששימש כמשרד, ראה את השולחן כי טוב והחליט לקנות אותו. המשרד היה צמוד לאולם הקפאה עצום בגודלו, ועל כן אולם ההקפאה היה ממוספר במספר 90 והשולחן הסמוך לו במספר 91. ר' משה רשם אצלו את המספר 91 וידע כי למחרת, כאשר יגיעו למספר זה בעת המכירה הוא ירים את אצבעו ויכריז את המחיר שהוא מעוניין לתת עבור השולחן.

למחרת הגיע מיוזעו באיחור למכירה הפומבית, כשהיא כבר באמצעה, כאשר נפשו פזורה עליו מעט. עם הכנסו שאל גוי שעמד בכניסה: איפה אווזים? מסיבה כלשהי, הלה הבין שהוא שואל מהו הפריט הבא בתור, והשיבו 91. מיד הרים משה את ידו ואמר שהוא מעוניין לשלם אלף פראנק בלגי (שווי של כ-100 שקלים). שאלו הכרוז: "אתה בטוח?" השיב ר' משה: "ודאי". איש לא הוסיף על המחיר, וכך זכה בפריט 90 לקול מחיאות כפיים

סוערות של מאות הנוכחים באולם.

אולם בעוד הוא שמח שעלה בידו לקנות שולחן באלף פראנק בלבד, מחיאות הכפיים עוררו את חשדו... סך הכל שולחן כתיבה...

אך עד מהרה התאמת חשדו. הוא שומע כי הכל מברכים אותו על זכייתו ב... אולם ההקפאה הענק. אכן, אלף פראנק לאולם הקפאה הם שום דבר לעומת שווי העצום של האולם, מדובר באולם ענק מימדים של כ-2000 מטר רבוע! אבל מה לו ולצרה זאת? מה הוא יעשה עם אולם קירור? על פי החוק הבלגי, מי שקונה פריט במכירה פומבית מחויב לפנותו תוך 48 שעות. אין אפשרות להתחרט! יודעי דבר כבר אמרו לו שפינוי האולם יעלה לו כ-200,000 או 300,000 פרנק! מה עושים?

ר' משה טמן את ראשו בין כפות ידיו כאומר: 'כאשר אבדתי אבדתי', מבלי לדעת מהיכן ישיג סכום אדיר זה ומה יעשה עם האולם אחרי שיפורק ויפונה ממקומו, הרי כמעט לא שייך למצוא קונים לדבר שכזה. לידו יושב לו ידידו שבא עמו ולוחש לו פעמים מספר: "חבל ר' משה, חבל ר' משה, צריך להיות יותר שקולים ומתונים..." הרכין ר' משה ראשו על השולחן בתנוחה של אבל ויאוש. הוא בא לחסוך כמה פרוטות ועומד להפסיד סכום של ממש, מה עוד שהוא גרם זאת לעצמו ברשלנותו.

המכירה הסתיימה, הנוכחים התחילו להתפזר, והנה גוי ענק רטוב מכף רגל ועד ראש נכנס במרוצה למתחם מתנשף כולו. הוא מצטער מאוד לשמוע שהמכירה הסתיימה ושואל מי זה שזכה באולם הקירור. הוא נסע 5 שעות במיוחד מהולנד למכירה זו כדי לקנות את האולם... הנוכחים מצביעים על ר' משה, והגוי ניגש אליו והצעה בפיו: "האם תסכים למכור לי את האולם? למה אתה צריך אותו?"

בסיעתא דשמיא פלט לו ר' משה: "במיליון פראנק אמכור לך את

הגוי היה מרוצה עד מאוד. "דע לך שאם היית דורש עבור האולם שני מיליוני פראנק גם כן היית משלם לך..."
 "ותדע לך שאם היית מציע לי לשלם לך 500 אלף פראנק כדי שתסכים לקחת ממני את האולם ולפנות אותו, היית מקבל", ענה לו ר' משה בחזרה... (גליון "השגחה פרטית")

האולם"... הגוי הסכים, העסקה מתבצעת לשביעות רצון שני הצדדים, כשר' משה עדיין ממשש את עצמו כדי להיות בטוח שהוא אינו חולם. ברגע אחד ראה איך הקב"ה משפיל גאים ומגביה שפלים. רק לפני רגע נכנס לחוב של מאות אלפי פראנק, והנה הוא יוצא עם רווח של 999 אלף פראנק (רווח של קרוב ל-100,000 שקלים).

מעשי צדיקים:

האברך הפעיל את כל מרצו וכח השפעתו והרבה לספר על גדל צדקותו ונפלאותיו של הרב, הבעל הקסם מספורי המופת שספר לו איש שיחו ושכנע קמעא.

האברך טען לפניו: "כל כך הרבה כספים פזרתם עבור בקורים אצל רופאים ופרופסורים ולא נושעתם, ועתה – נדרש מכם מאמץ קל – לעלות לירושלים – ותשועה מבטחת – ואתם מסרבים?!"
 טענה זו שכנעה את הבעל ובהזדמנות הקרובה שהגיעה לידו עלה עם אשתו לירושלים לבית הרב. בהכנסם אל הצדיק חשו מיד באווירת קדשה שאפפה את המקום, זיו פניו הקורנים של הרב, לבושו המיוחד ומראהו האציל השרו עליהם רוח של תקוה לאחרית טובה, הם הביטו בהתפעלות בצדיק שישב בענוה רבה על כסאו ושאלם בקול רך ואבהי לבקשתם.

אז התירו מוסרות פיהם וספרו לצדיק את פרשת חייהם ועל כך שטרם זכו להתברך בילדים. הרב בקש מהזוג את שמותיהם ושמות הוריהם ואחר כך התבונן היטב בזוג הנצב מולו ומבטו חדר אל נפשם. הם הרגישו כי הרב בוחנם מבפנים וזו שעת מבחנם ועל כן הרהרו בתשובה. לאחר מכן אמר להם הרב: נעשה לכם תקון ובעזרת ה' אני מבטיחכם כי בעוד עשרה חדשים תהיו הורים לתאומים. אך בתנאי אחד שתשמרו על טהרת הבית וצניעות האשה.

הזוג הבטיח לרב תוך דמעות שמחה ופנו לצאת, או אז עכבם הרב ואמר להם שלא ישכחו להודיע לו על הולדת ילדיהם.

הזוג חזר לבאר שבע ובעדו של האברך החלו ללמד הלכות כשרות וטהרה, האשה שמרה על צניעות לכבושה ואכן לשמחתם הרבה במלאת עשרה חדשים מיום בואם אל הרב ילדה האשה תאומים. הרופאים לא הסתירו את פליאתם ותמהונם מלדה זו. הם, אשר הכירו את הזוג הזה כמשך שנים רבות, לא הבינו את פשר הנס.

ביום השמיני ללדה הגיעה קבוצה נכבדה מבאר שבע לירושלים, הם בקשו לערך את הברית בישיבה של הרב ולכבד את הצדיק בסנדקאות, הצדיק הרעיף על הילדים ברכות, ולהורים אחל שיזכו לגדלם לתורה לחפה ולמעשים טובים. מני אז לא זהה ידם של בני

הזוג מיד הרב שרעבי. (גליון משכן שילה)

בקבוץ עין חרוד התקים שעור בגמרא, ולאחר תקופה זכו לסיום בסיעתא דשמיא מסכת ברכות, בין משתתפי השעור היה יהודי מבגר קרוב לשנות ה-90, חבר ותיק בקבוץ, שכמוכן לא שמר תורה ומצוות.

לקראת הסיום שאלו את מרן הגראי"ל שטינמן זצ"ל במה אפשר עוד לזכות את אותו יהודי. מנין – אין. תפלין – לא חשקה נפשו.

חשב מרן זמן מה ואמר: "בעניית אמן יהא שמה רבא!!!"

לאחר מכן נאנח מרן ואמר: "אנשים לא יודעים להעריך את הערך הגדול של כל אמן ואמן יהא שמה רבא. הרי זה דבר ששואה מיליארים מיליארים, וזה דבר שכל כך קל לקיים, בלי מאמץ, ולא צריך להזיע על זה. ובעולם הבא כל אמן יעזר ויכול להציל, ועל ידי אמן אחד שיחסיר כמה יכול להפסיד על ידי זה"

(ובאמת מרן זצ"ל הנהיג בביתו שכל אחד אומר ברכות השחר וכלם עונים אחריו אמן).

מעשה בזוג מבאר שבע שלא שמר תורה ומצוות, כמשך שבע עשרה שנות נשואיהם לא זכו לילדים, הם הלכו לרופאים ולא נושעו, כתתו את רגליהם אצל מגידי עתידות אך לא נרפאו, כל הסגלות שיעצו להם נסו אך ללא הועיל – ילדים לא נולדו להם. החל היאוש מכרסם בלבם.

פעם אחת ספרו להם ידידים אודות הגאון המקבל רבי מרדכי שרעבי זצ"ל שעקרות רבות נפקדו בזכות תפלתו חולים רבים העלו ארוכה למכתם על ידי ברכותיו והציעו להם שינסו גם הם את מזלם אצל הרב.

אך זוג זה, בהיותם רחוקים מתורה ומצוות לא האמינו, ובטלו את הדברים במחי יד והבעל אומר: "רופאים ממחים ידועי שם לא הצליחו לעזר לנו, כיצד יוכל רב זה, שרב יומו עסוק בלמוד תורה לעזר לנו בנושא זה?"

ושניהם לא אבו לעלות לירושלים אל הרב.

עבר זמן מה מאותה שיחה ושוב התגלגלו הדברים ואברך חשוב מבאר שבע שוחח עם הבעל וספר לו על גדלותו של הרב שרעבי.

ביחות

מי אומר: "אנחנו על המפה ואנחנו נישאר על המפה?"
- רוטב של דג מרוקאי.

לא יאמן! הכנסתי בצק לתנור והוא השתנה ב-180 מעלות!

בעקבות טרור הבלונים, נמסר מצה"ל על פיתוח סיכת ברזל.

הבוס שלי הגיע היום לעבודה עם למבורגיני חדשה. אמרתי לו: "וואו, איזה מכונית יקרה!"
אמר לי הבוס: "אם תעבוד קשה, תשקיע את כל הזמן והאנרגיה שלך ותחתור למצוינות - שנה הבאה אני אקנה עוד אחת..."

השופט: "יש לך משהו להגנתך?"
הנאשם: "לא, המשטרה לקחה לי את האקדח..."

שוטר עצר נהג שעבר ברמזור אדום. הוא מבקש ממנו רשיון נהיגה, אך הנהג אומר שאין לו.
השוטר מבקש רשיון רכב וגם על כך עונה הנהג שאין לו.
השוטר מבקש תעודת ביטוח וגם על כך עונה הנהג שאין לו.

אומר לו השוטר: "תמתין לי פה שניה", והולך לניידת להזעיק את הקצין התורן מהתחנה.
הקצין מגיע, פונה לעברייני ומבקש את רשיון הנהיגה שלו, הנהג מוציא את הרשיון ומוסר אותו לקצין.
הקצין מבקש ממנו את רשיון הרכב שלו וגם אז הנהג מוציא את הרשיון ומוסר אותו לקצין.
שואל אותו הקצין: "תגידי, למה השוטר אמר שאין לך רשיונות?"
"לא יודע", אומר העברייני בתמימות מעושה, "תיכף הוא יגיד לך שגם עברתי באדום..."

חידות

חידת הגיון:

הכספת של משפחת כהן נעולה בקוד. גלו לפי הנתונים הבאים את הקוד בעל 3 ספרות!
3 4 8 - אחד המספרים נכון, ונמצא במקום שלו.
8 5 4 - מספרים אלו אינם חלק מהקוד.
8 9 3 - שני מספרים נכונים, אך לא נמצאים במקום שלהם.
1 9 5 - שני מספרים נכונים, אך לא נמצאים במקומם.

פתרון לחידה מהעלון הקודם: שמעון, עמרם, אשר, יענקי.

חידת בלשים:

ביום גשום אחד, נגנב הכתר של המלך. הגיע בלש המשטרה וחקר את כל אחד מהמשרתים, מה עשו ביום שבו נגנב הכתר. אלו הם תשובותיהם:
המשרת ענה: כל היום שירתתי את המלך.
המטפלת ענתה: כל היום טיפלתי בילדי המלך.
הטבח ענה: כל היום בישלתי.
הגנן ענה: כל היום השקתי את הצמחים.
המנקה ענה: כל היום ניקיתי את הארמון.
המלכה ענתה: כל היום הייתי בחדרי.
אז מי גנב את הכתר?

פתרון לבלשות מהעלון הקודם:

הגנב דפק בדלת! כשאנשים הולכים לבתי מלון, כשרוצים להכנס לחדרם משתמשים במפתח ויודעים מראש שאף אחד לא נמצא בחדרם. ואם אף על פי כן הוא דפק בדלת - הרי זה לא בגלל שחשב שמישהו נמצא בחדרו, אלא כי רצה לבדוק אם יש אנשים בחדר הזה, או לא.

חידת הגיון באדיבות חיים כץ a0533180118@gmail.com

היצעת ע:

פתלס:

